

EN BIT AV MITT LIV

Hej jag heter [redacted] och fyller 18 år snart. Jag går på Tullengymnasiet 2010 i Borås. Det är ett IV program.

Ända sedan jag började använda min hjärna så trodde jag att det var något fel på den eller på mig. Det var det min mamma och hela min familj trodde om mig. Och det trodde dom pga att jag gjorde konstiga ljud och konstiga rörelser. Jag förstod först ingenting jag börja hålla med mamma och dom andra. Min mamma sa till mig: "sluta med dom här dumheterna. Varför gör du så? Är du dum i huvudet eller vad är det för fel på dig?" Det var starka ord från en mamma till en son som gick i lågstadiet. Det här har hållit på nästan hela mitt liv. Men jag lägger inte skulden på min mamma för jag förstår mycket mer nu än jag gjorde innan. Men som barn förstod jag inte. Det var ord från mamma hon som betyder allt för mig. Sen började jag ifrågasätta mig själv. Är jag verkligen dum? Sedan när min mamma sa det igen: "är du dum, sluta göra dom här dumheterna". Då svarade jag: "ja jag är dum".

Mina tankar kretsade kring vad som var normalt. Jag börja tänka på dom så grejerna jag inte la märke till. Jag börja säga till mig själv: "du får inte vara för tyst eller för högljudd du måste vara normal". "Du kan inte hetsa upp dig för ingen anledning alls". "Du ska lyssna på lärare fast du inte håller med ett skit". "Visa respekt till andra så som du vill bli respekterat".

Istället blev det värre än man trodde. Vanligtvis brukar lektionerna hålla 60min. Jag försökte hålla mig men kunde bara hålla mig EN sjättedel av lektionen. Sedan blev det bara värre. Jag exploderade för jag kunde inte hålla koncentrationen. Då sade läraren: "DU SKA UT". När vi hade utvecklingssamtal fick vi reda på att jag hade blivit utkörd 73% av hela året.

Den hjälp jag fick av lågstadiet var att gå i en hel ny skola terapiskolan. Jag var i den skolan hela årskurs 5. För mig var det den bästa skolan man kan gå på. Det var allting ett barn kan önska. Det var på tiden att dom i skolan skulle få reda på vad som var fel med mig. Jag fick prata med psykologer och kontaktpersoner. Och det var på tiden. Men precis när dom hade hittat felet så lades skolan ned. Då fick jag aldrig reda på vad felet var. Sedan var det tillbaka till det gamla jag på den gamla skolan. Sedan började jag på högstadiet men det var samma gamla jag. Och fortfarande ingen hjälp...

Tullengymnasiet 2008

När jag började första gången på Tullengymnasiet fick jag en känsla av att allt måste förändras. Jag var tvungen att börja ta allt på allvar. Första året jobbade jag mycket på mig själv och min personlighet mot andra. Jag fick inte mina betyg under första året MEN jag utvecklades som människa. Jag gjorde inte det själv utan samtidigt fick jag hjälp av specialpedagogen på Tullengymnasiet. Hon hjälpte mig att få hjälp med mitt problem som jag alltid har trott har påverkat mig.

Jag fick göra en utredning som visade att jag har diagnosen ADHD.

För min del har det alltid varit som att jag har alltid haft en lång mur framför mig. Och jag hade